

ROMÁN

Josefa Aug. Tomiče.

Bosenský drak.

Pokračování.

Autorisovaný

překlad

prof. Frant.

“A proč se jmenuješ drakem, pane?” pravila Marie lsbzným hlasem, “vždyť drak je ošklivé, odporné, sveřepé zvíře a nelítostného srdce, — to nikterak na tebe nepřipadá. Věděla bych pro tebe mnohem krásnější jméno!” doložila k tomu čtveračivě. “Nuže pověz, při tvém zdraví!” pravil živě Husein, patře na dívku planoucím zrakem.

“Kdybch byla na tvém místě odvece Marie sladce se usmívajíc, “dala bych si jméno bohatýra bosenského. Není každý pták sokolem, aniž každý vojn bohatýrem. Ale tys pravý bohatýr jak dle vzezření tak podle skutků.”

“Když ty to pravíš, krásná slečno,” pravil Husein, jenž se zancením poslouchal Marii, “pak to věřím. Zde máš mou pravici o dneška nebude více slouti drakem nýbrž bohatýrem bosenským.”

“Moje dcera,” ujal se nyní slova major, “jak mile roznášely se zvěsti o slavné tvé válečné výpravě, přála sobě, aby tě mohla jednou v životě vidět. Za tou příčinou, když jsem se rozhodl, že půjdu do Travníku, nedala mi pokoje, až jsem jí slíbil, že ji vezmu s sebou.”

“To je také v pořádku, žeš ji přivedl majore!” prohodil Husein “jenom se obávám, že ji to brzy u nás omrzí. Zde není pro vaše děvčata zábav, které by ji rozveselily. Kdybys aspoň uměla na koni jezdit, slečno?” . . . přidal, obrátiv se k Marii.

“O umím a jak, jen kdybys mne viděl!” pravila Marie smějíc se.

“Aj, co pravíš, ty jsi určitě tropíš si žerty!” podotkl vezír.

“Nikoli, ona nežertuje,” přejal major řeč, “umí jezdit výborně, jako nejlepší jezdec. Již za mládí dal jsem jí tomu učiti, dokud jsem ještě sloužil.”

“Když jest tomu tak,” pravil Husein, jsa patrně všecek potěšen, “pak se každý den, přeješ-li si, krásným travaňským polem prejedeme. V mých koních jsou ohniví koni z čisté arabské krve, můžeš si vybrati kteréhokoliv.”

“Ráda přijímám tvé nabídnutí, pane,” děkovala Marie, “kdyby mohlo býti po mém, ještě dnes bychom se projeli.”

“Dnes si přeješ? — budiž dle přání tvého!” prohodil radostně vezír. “Odpoděne dám osedlati koně a pak si vyjedeme do pole. Vid, pane, majore?”

“Jsem vždycky hotov k takové zábavě!” odpověděl starý jezdec.

Při tom zůstalo. Po delším, srdečném hovoru rozloučili se hosté s mladým vezírem, přísliby vše, že odpoledne opět přijdou.

Když slunce se chýlilo k západu a vedro denní ochabovalo, vyjela z vezírova dvora celá tlupa jezdců. V čele jel vezír v skvostném oděvu na svém ohnivém bělouši. Podle něho seděla Marie na krásném arabském vraníku. Měla ná sobě těsně k tělu přiléhající šaty z zelené hedbávné látky, a na hlavě zlatem ovroubený fez, s něhož vlál dlouhý bílý závoj. Za nimi jel major Vidas, bavě se s Ali pašou Vidaicem, pak beji Zlatarevič a Teskeredžić, vezírův kija a ještě několik dvořanů. Kudykolivěk jeli, všudy zůstávali za sebou diváky udivené krásou majorovy dcery.

“Jak krásná to příležitost pro vezíra,” připomenuli mnozí, “v celé Bosně by nenašel krásnější ženy. Jen škoda, že je křesťanka.”

“To nic nevádí, ona se poturčí,” pravili jiní k tomu, “jen jestli si ji vezír oblíbí.”

“Vsadím svou hlavu na to, že se do ní zblázní,” podotkl třetí, “hledte jen, jak jí očima pohlcuje.”

Lidé pokyvovali hlavou a přemýšleli u sebe o ledačemsí.

Jezdci projeli ostrým klusem Travník a Dolac a brzy zůstali za sebou potoky Grovnici a Grmavici. Pak se dali jižně po pažitech rozklábajících se při výběžcích hory Štita. Krásná byla krajina, kterou nyní jeli. Po pravé straně zvedaly se hory se stráněmi hustými lesy porostlými, podél nich se prostíraly zelené pažity, a tam dál na východě rozvírala se rovina třpytící se zlatožlutou barvou zralého obilí. Z hor duje chladný větřík, a msty slyšeti jest bublání horského potoku. Krása přírody rozehrála srdce Mariino a ona pustivši stříbrnou uzdu svému vraníku, pádila skokem napřed.

“Utekla jsem ti, vezíre!” pravila usmívajíc se k vezíru vzdálivši se od něho na několik skoků. “Neutečeš mně!” odvětil vezír, bodl oře a pádil bleskem za Marii. V několika okamžicích jí dostihl a jel s ní zároveň.

“Tebe bych dostihl, byť bych tě měl pronásledovati až na konec světa,” pravil Husein zíraje žhoucím pohledem na krásnou dívku.

Marie pohledla jen na vezíra a neřekla ani slova. I Husein se odmlčel; pustil koni uzdu, upíal oči na dívku i kochal se v kouzle její krásy. Marie jela skokem ani se neohlížejíc. Rozkošná její postava klonila se pŕvabně v divokém letu, ŕadra se jí mocně dmula, a lepá tvář hořela živým rŕmĕncem jako oheň. Vysoko nad ní plápolal ve větru bílý závoj, jako by vyzýval za nĕdostali, nemajíce veliké chuti k jezdĕní o závod. Husein jako bez sebe pozírá na dívku všecek unesen bouřnými city. Tu v ĕarokrásné přírodĕ zdá se mu Marie jako horská víla a on jako pobratim

její, jehož ona chrání v lítém boji a jemuž pomáhá na junáckém kolbišti. Najednou zašed v kraj lesíka habrového, zajiskřil očima a jako sokol přiskočil k Marii a mocně ji chopil za ruku. Děvče zastavilo svého vraníka a udivením pohlíželo na vezíra.

“Budiž mou vřlou,” pravil vášnivĕ Husein, přiblíživ se k dívce jen že se jí nedotkl, “i posadím ti korunu Bosny na hlavu.”

“Co mi to mluvíš, vezíre?” odvětila dívka v jarém rozčilení.

“Proč mi kladeš otázku takovou?” prohodil rychle Husein, “což nepozoruješ, že tě miluji více než život, než slávu a všechny poklady na světě. Zapřísahám tě při tvém zraku, daruj mi své srdce!”

“Tys bohatýr, dobuď si ho!” odtušila dívka čtveračivĕ, vzpřímivši se pŕvabně v sedle.

“Nikoli bohatýrem, robem tvým přeji sobĕ býti!” odvece stejnĕm žarem Husein a silnou rukou objal štĕhlou postavu dívčinu.

“Tedy buď robem,” promluvila po tichu Marie, “tu přijmi řetĕz kolem krku!” I ovĕnula bĕlou ruku kolem šíje vezírovy.

“Knĕžno moje!” zvolal junák všecek bez sebe tiskna dívku k ŕadřám rozbouřena.

V tom zařehotu oř vezírův i uhánĕl napřed. Husein se ohledl i vidĕl, že se druzí jezdcĕ přiblížují k lesíku.

“Vraťme se!” pravil všecek překonán citem k Marii, a oba spĕchali naproti ostatní družinĕ.

“Je ĕas, abychom se odebrali domŕ!” pravil vezír k svĕmu pŕvodu a popohnal konĕ napřed. Nazpátek jela společnost pohromadě. V Dolci rozloučil se Husein s majorem a dcerou i odejel do svého dvora. Po celĕ cestĕ nepromluvil s nikĕm ani slova.

Pokračování.